

Familiesammenføring

af Lone Ebbesen, (SOK-bladet 1998)

Når et menneske dør, ændres tilværelsen mere eller mindre for de efterladte. Når et kattermenneske dør, berører forandringerne ofte en større kreds af mennesker. Foruden de rent menneskelige forhold, der rammes af et dødsfald, fører også de efterladte dyr forandringer med sig. Mit hjem er et af de mange, der er blevet forandret efter Britt Hansens uventede og sørgelige død.

Det lå fast, at Asta Braun Brimiso, der er datter af min Bimmer og født og opvokset hos mig, skulle hentes hjem igen, men det kom noget bag på mig, at Julia Braun Brimiso ("Gamle Julle") mente, at hun skulle med. Kattene var jo noget opskræmte over de sidste dages postyr, men Julle kom straks frem og gav sig til at gå spindende om benene på mig. Hendes skæbne var uvis, for ingen regnede med, at man kunne afsætte sådan en gammel kat, men Julle behøvede ikke mange minutter til at overbevise mig om, at hun mente det alvorligt. Hun ville gerne være min.

Asta var ikke nær så sikker på, at det var en god ide. Hun gjorde sig usynlig oppe mellem fjedrene på en polstret lænestol, som måtte skilles ad for at få hende filtret ud, hvorefter hun straks forskansede sig under en sofa. Jeg sendte Winnie ind efter hende, for hvis hun skulle blive sur, mente jeg, det var bedst, hun blev det på Winnie. Asta fandt sig i sin skæbne.

Asta og Julle blev installeret oppe i soveværelset. De to havde mistet alt, og jeg kunne kun håbe, at de ville blive tilfredse med det, jeg kunne give dem i stedet. Julle var ikke så vanskelig. Hun så sig om og konstaterede, at der var tørt og lunt, at madskålen var fuld og bakken ren. "Jeg tager det", sagde hun, og mere var der ikke med hende. Asta så ud til at genkende stedet, hun fandt hjemmevant ind under dynen og inviterede bedstemor med, og sådan tilbragte de den første nat pels mod pels.

Efter en uge i soveværelset kom så det springende punkt: Familiesammenføringen. Hvad ville de sige, når de fandt ud af, at de ikke var de eneste katte i huset - og hvad ville mine katte sige til en forøgelse af bestanden på 50%? Først måtte Julle lære at gå på trapper, det havde hun aldrig prøvet før, og det krævede lidt træning. Asta havde ikke glemt sin barnelærdom, så hun fungerede som konsulent. Så lukkede jeg stuedøren op, og kattene byttede plads. Julle og Asta fik travlt med at udforske resten af huset, mens de fire "gamle" spurtede op i soveværelset, som de havde været forment adgang til en hel uge. De kom ned en ad gangen, jamrende som i eventyret om Guldlok:

- "Der er nogen, der har ligget i min hule!"
- "Der er nogen, der har spist af min madskål!"
- "Der er nogen, der har været på min bakke!"
- "Der er nogen, der DER ER DE!!!"

I sådan en situation lærer man meget om kattenes vidt forskellige personligheder. Asta og Julle tog situationen med knusende ro. Det havde de prøvet før, og de vidste, at tiden arbejdede på deres side. De lagde sig roligt ned pels mod pels og holdt sammen. De fire "gamle" var ude af sig selv. Der blev hvæset og knurret og gået i store buer uden om. For en sikkerheds skyld hvæsedede de også af hinanden de første dage. Natasha var den, der overgav sig først. Allerede dagen efter var hun klar over, at de nye ikke havde ondt i sinde, og lagde sig hen til dem med det resultat, at de tre andre rottede sig sammen imod hende, fordi hun lugtede grimt. Sådan en overløber! Misha var nærmest bange for dem, så da de en dag valgte at lægge sig hen til hende, turde hun ikke stikke af, og sådan kom hun til at vænne sig til dem. Archie vovede sig ikke i nærheden af dem, før Misha og Natasha havde slikket så meget på dem, at han ikke længere kunne lugte forskel på dem og de andre.

Men Alma! Hendes lille verden var styrtet sammen. Nok havde hun set fremmede katte på udstillinger, men de var i bure! Hun trak sig helt ind i sig selv og lå i ugevis dybt knurrende på sin yndlingsplads. Julle lagde sig forsøgsvis hen i nærheden med lukkede øjne som for at række hende hånden, men Alma flygtede op i bogreolen. Hun var ligeglad med, om de var nok så meget kuldsøster og bedstemor - blodets bånd var ikke noget for hende. Men hendes knurren skiftede efterhånden karakter. Til sidst var det tydeligt, at hun havde glemt, hvorfor hun knurrede - hun gjorde det nærmest pro forma - og til sidst holdt hun op. Efter seks uger så jeg endelig det syn, jeg havde længtes efter: seks katte i en stor klump i solstriben!

Et par dage senere tog vi på hobbyudstilling i SOK: Julle, Asta, Archie og jeg. Archie kæfter jo altid op i en bil, det forbavser ingen, men Asta skreg som en besat. Hun ville ikke flytte igen, nu HAVDE vi jo lige fået det så godt, mente hun. Julle tog det med stoisk ro, hun har fuld tillid til, at alting altid ordner sig til det bedste.

Det var en dejlig dag. Archie lærte Asta, hvordan man kan gemme sig bag burgardinet, men Julle nød at se, hvordan hendes gamle venner lagde hovedet på skrå og blev varme i blikket, når de så hende: "Er det gamle Julle?" Hun lod sig gerne fetere, og efter at mine tre katte havde tabt alle de konkurrencer, de stillede op i, kvitterede hun med at blive bedste hunveteran. Hun har vel heller aldrig prøvet at komme hjem uden pokaler, hvorfor så begynde nu?

Asta vrælede hele vejen hjem og for en sikkerheds skyld også en times tid efter, vi var kommet inden for døren. "Det er her jeg bor. Jeg vil ALDRIG herfra igen!" Jeg har aldrig set en kat blive så glad for at komme hjem fra en udstilling. Archie var også glad, han fejrede hjemkomsten med at parre Alma. Det er nu hans fornøjelse her i livet. Gamle Julle var blevet træt og lagde sig lidt. De tre andre, der var blevet hjemme, tog kærligt imod dem, som om de havde kendt hinanden alle deres dage. Jo, der er fred i lejren - langt om længe.

Selv var jeg meget glad for at gense så mange af Britts katte, både Loui, Polle, Fibbe, Bessie og alle de andre. De har fået gode hjem og ved ikke selv, hvor heldige de har været.

Gudskelov er dyrenes hukommelse kort.

